

99. O, Susanna

1. Jag är född vid gamla Sveriges kust,
där den stolta skutan går
Och den stolta sjöman var min lust
från blott jag var sjutton år
Men den första gång han gick ombord
kysste han mig öm och huld
och han sade vänligt dess ord:
"Du är mitt hjärtas guld
O, Susanna, gråt icke för din vän
men bliv mig städse trogen,
tills jag kommer hem igen"

2. På den långa resan drog han bort,
jag satt ensam. O, min skatt!
Och när vädret det var riktigt hårt,
låg jag vaken mången natt
Men när tåren bittert flöt på kind,
kom min sjöman hem i hamn
och så sjöng han med ett nöjsamt sinn,
då han tryckte mig i famn:
»O Susanna, gråt icke för din vän!
Jag gungat har uppå böljan blå
och här har du mig igen»

3. Och så talte vi så månet ord,
vi förglömde storm och blåst
Men en dag han sa: »Min tös, jag tror,
vi behöver snart en präst
Jag får ta en tur på två års tid,
men är lyckan med din vän,
kommer jag med rik'dom åter hit
och vi gå till prästen hän.
O Susanna, gråt dock ej för mig!
Jag till Kalifornien far
och gräver guld för dig»

4. I ett litet hus vid kusten bor
vi som lyckligt äkta par
Han kom hem igen, han höll sitt ord,
fyra raska barn vi har
Han går icke mer på resor, nej!
Men när stormen rasar vild,
han till barmen älskligt trycker mej
och så säger han så mild:
»O Susanna, mitt allt, min fröjd och lust,
där finns ej man så glad som jag
på hela Sverges kust!»

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 99/